

AL FINAL DEL CARRER

No. Això no pot ser veritat.

Em dic Pau, sóc un adolescent que viu amb la seva mare en un poblet situat entre dues muntanyes. Sóc alt, prim, de cabells curts i castanys, ulls verds i de pell morena de passar tanta estona al sol. El meu pare és mort. Tan clar com l'aigua. No va sobreviure a un accident d'avió ara fa uns 11 anys.

Fa uns dies, Nicritov Romanov va arribar al poble. Era un home alt, d'uns 40 anys, de pell blanca, pèl-roig de cabells arrissats i ulls castanys. Es va mudar un dissabte al matí. Era un dia assolellat, sense cap núvol a la vista i amb la mare cridant-me des de la cuina perquè em llevés.

El nostre carrer era ample, amb un parell de cases al voltant. Al final, una mansió abandonada destacava entre les altres. La mansió en qüestió, portava abandonada des del començament de la Guerra Civil. Era alta, imponent, de tres plantes amb parets gruixudes, fredes, de color grisós. Alts finestrals, adornats pels vidres trencats de les bales, gàrgoles situades a la part alta de la construcció...

Un enorme jardí l'envoltava, del qual plantes enfiladisses escalaven les deteriorades parets. I una reixa, de ferro oxidat, la resguardava i mantenia la gent allunyada.

Des del moment que va posar un peu al poble, ningú no va fer res més que parlar d'ell. Ja era molt estrany que visitessin el poble, però que algú vingués a viure-hi era insòlit. Jo, curios per naturalesa, no em vaig conformar en saber el seu nom i ja està, sinó que volia saber què havia portat aquell senyor a traslladar-se a aquest poblet situat enmig del no res.

A mesura que els dies anaven passant, el seu comportament se'm feia cada vegada més, i més, i més estrany. Només sortia de casa quan el sol ja s'havia post, i no se'l veia enlloc durant la resta del dia. Portava roba notablement fosca i, encara que estàvem en ple estiu, sempre portava un jersei i uns texans a sobre.

Cada dia, una dona anava a la seva casa a donar-li el que jo suposava que era menjar. I com que no parlava amb ningú, no podia demanar informació. Per això, una tarda quan el sol ja s'havia post i el vaig veure sortint de la mansió, vaig decidir presentar-m'hi.

No va anar massa bé, que diguem. Tot va començar sorprenentment bé. Ell, caminant tranquil·lament i jo, apropant-me discretament per poder saludar-lo. Quan faltaven no més d'un parell de metres, es va adonar que hi havia algú, i quan em va mirar, va sentir

confusió, després comprensió, seguidament nerviosisme i per últim por, abans de sortir corrents a l'interior de la seva llar.

Aquell succés va fer que, definitivament, volgués saber què passava darrere d'aquelles parets griseses de la mansió del poble.

Vaig continuar investigant. Havia planejat infiltrar-me a trenc d'alba, justament quan ell tornava. Aprofitaria la distracció de la porta principal per escapolar-me per un forat situat a la part dreta de la reixa, i aconseguir entrar.

Després de dies perfeccionant-ho, estava tot llest.

Mitja hora abans que el sol s'alcés per l'horitzó, jo ja estava posicionat per entrar en acció. Cinc minut després, l'entreveia sortint d'uns carrerons foscos, amb un taca vermella al costat del coll de la camisa. El vaig seguir, procurant no fer soroll per no avisar-lo de la meua presència. Sigil·losament, em vaig escapolar pel forat de la reixa i em vaig amagar darrere d'un arbre situat al centre del jardí. Era el suficientment ample com per amagar-me el cos sencer.

Vaig escoltar el grinyol de la porta al obrir-se, i amb aquest senyal, em vaig apropar a l'entrada, vaig obrir-la lentament i vaig entrar-hi. Em vaig quedar perplex. Tot, i quan vull dir tot és tot, estava cobert de teranyines i pols. Ningú podia viure en aquelles condicions. Un cop em va tornar a la realitat. Vaig afanyar-me i em vaig amagar.

La porta de l'habitació estava entreoberta. Vaig apropar-me per mirar. En Nicritov estava d'esquenes a la porta. Quiet, en el centre de l'habitació. Va aixecar les mans, se les va apropar a la cara, i, amb un moviment ràpid, es va arrencar la pell.

En una mà, tenia la seva cara. Es va girar i...

Era ell. Era el meu pare.

Lídia Perdiguero Tutusaus

Al final del carrer

3r premi Prosa

12-14 anys